

GONIEC NADWIŚLAŃSKI

GŁOS POMORSKI

Jedynе pismo poranne na Pomorzu, poświęcone sprawom Stanu Średniego.

Redakcja i administracja w Grudziądzu, ul. Mickiewicza 3. Telefon 39. — Telefon relacji w nocy nr. 311 i 312. — Konto czekowe P. K. O. Poznań nr. 207744
Reprezentacja Gońca Nadwiślańskiego w Toruniu: Ul. Św. Ducha nr. 13. Telefon 56.

Nr. 99.

GRUDZIĄDZ — TORUŃ, sobota, dnia 28 kwietnia 1928 r.

Rok IV.

Musimy być potęgą.

64 miliony mieszkańców liczące Niemcy posiadają granicę zaledwie o 10 proc. dłuższą od granicy 30-to milionowej Polski, zaś długość niebezpieczeństw, odsłoniętych odcinków granicy niemieckiej wynosi zaledwie połowę długości niebezpiecznych odcinków naszej granicy. Zatem Niemcy pod względem możliwości obrony kraju są w położeniu bez porównania lepszym od Polski.

Pomimo tych korzystnych warunków, budżet niemiecki przewiduje w dziale wydatków na cele wojskowe okrągłe 2 miljardy złotych. Polska więc, mając mieć siłę militarną równą niemieckiej, powinna przeznaczyć na cele obrony znacznie większą niż Niemcy kwotę, a przeznacza tylko (niepełna) 745 milionów złotych.

W obliczu tych faktów specjalnego posmaku nabierają krzyki przywódców „Polskiej” Partii Socjalistycznej, iż budżet wojskowy Polski jest rzekomo najwyższym w Europie. W tym wypadku znowu przez usta „naszych” socjalistów przemawia międzynarodówka socjalistyczna, ta sama, która swej ku Polsce „miłości” dała wyraz już wielokrotnie, a najdobitniej w roku 1920, ogłaszając bojkot Polski i zakazując robotnikom ładowania broni i amunicji, wówczas nam potrzebnej dla odparcia hord bolszewików.

W chwili, gdy centralny organ P. P. S. zapewnia, iż „Polsce nie grozi wojna z żadnej strony” — socjaliści niemieccy prawie bez słowa protestu przyjmują olbrzymi budżet wojskowy Rzeszy i w akcji wyborczej głoszą „konieczność rewizji granicy polsko-niemieckiej”. I w tejże samej chwili kolega p. Diamanda z komitetu wykonawczego 3-ciej międzynarodówki, prezes francuskiej partii socjalistycznej Blum, publicznie i szczerze zapowiada, że on i jego towarzysze, gdy będą u władzy, na wypadek wojny, w której możliwość wierzą, starać się będą jedynie o to, by nie stała się powszechną. To jest oświadczenie pod adresem Niemiec takie: „Macie apetyt na Polskę? Prosimy bardzo, pożywcie się nią. Tylko nas zostawcie w spokoju.”

Dopóki nasi „kochani” sąsiedzi — Niemcy i Rosja — nie zaprzestaną zbrojeń, dopóki za paktami przeciwwojennymi nie stanie międzynarodowa siła, gwarantująca nienaruszalność tych paktów, dopóki wreszcie duch pokojowy, paacyfizm, nie obejmie wszystkie ludy europejskie, — dopóty musimy posiadać stałą, liczną i jaknajlepiej

Prace Komisji sejmowej nad budżetem.

Przyjęcie budżetu Min. Reform Rolnych. — Referat budżetu Min. Komunikacji i dyskusja nad nim.

Warszawa, 26. 4. (PAT.) Dziś o godzinie 10,30 rozpoczęły się pod przewodnictwem posła Byrki obrady sejmowej komisji budżetowej. W głosowaniu przyjęto budżet Ministerstwa Reform Rolnych w brzmieniu rządowym. Następnie po krótkiej przerwie przystąpiono do budżetu Ministerstwa komunikacji. W zastępstwie chorego ministra komunikacji inż. Romockiego, zabrał głos podsekretarz stanu, inż.

Czapski, który omawiając swój referat wskazał na stały rozwój w dziedzinie urządzeń komunikacji. Omawiając sprawę lotnictwa, p. inż. Czapski stwierdził, że lotnictwo ma wielkie znaczenie dla Polski, która mając tylko 40 klm wybrzeża morskiego musi zapewnić sobie na tej drodze wolny wylot na świat. Ministerstwo dąży do stworzenia własnego typu samolotu, a jeżeli chodzi o utrzymanie Ligi powietrznej,

to w rb. nietylko utrzymane będą liczne komunikacje dotychczasowe, ale przewiduje się stworzenie nowej linii do Wilna, Lwowa i Rumunii i nawiązanie komunikacji lotniczej z Niemcami.

Nowe linie kolejowe będą budowane na odcinkach: Herby—Inowrocław i Bydgoszcz—Gdynia.

Po przemówieniu sprawozdawcy rozwinęła się dyskusja nad budżetem. Poseł Krzyżanowski podkreślił że jest to pierwszy preliminarz ujęty z wielkim rozmachem. W dochodach jest 100 milionów złotych, uzyskanych w roku zeszłym.

W dyskusji nad budżetem Min. Komunikacji przemawiali: poseł Chądzyński (N. P. R.), poseł Szydłowski (Piast), pos. Kurytowicz i inni. — Posiedzenie trwa w dalszym ciągu.

Pierwszy polski lot nad Atlantykiem.

W sobotę nasze orły zamierzają podjąć lot przez ocean.

Le Bourget, 26. 4. (PAT.) Lotnicy polscy, major Idzikowski i lotnik Kubala wylecieli stąd dziś rano, podejmując dwa loty próbne w związku z przygotowaniem do lotu transatlantyckiego.

Le Bourget, 26. 4. (PAT.) Lotnicy polscy major Idzikowski z pilotem Kubalą dokonali w ostatnich dniach szereg próbnych lotów na silnie obciążonym aeroplanie. Po ostatniej próbie lotnicy zamierzają odlecieć w sobotę do Ameryki.

Włoski protektorat nad Albanją?

Białogród, 26. 4. (PAT.) Na dzisiejszym posiedzeniu skupczyny, zgłoszona została interpelacja do Ministerstwa Spraw Zagr., odczytana przez posłów Jowanowicza, Radicza i Pribicewicza. Interpelacja ta wskazuje na pogłoskę, że Włochy mają zamiar w najbliższym czasie zawrzeć unję celną z Albanją i to podobno jeszcze przed

20 lipca, w którym to dniu upływa moc prawna przyjaźni Jugosławji z Włochami.

Interpelanci zapytują rząd, czy wiadomo mu cokolwiek o zamiarach Włoch i jakie kroki podejmnie Jugosławja, aby raz na zawsze zwolnić Albanję od opieki włoskiej.

Lotnicy niemieccy w drodze do N. Jorku.

Londyn, 26. 4. (PAT.) Z Greenley Island otrzymano wiadomość, że lotnicy niemieccy porzucili zamiar kontynuowania lotu na samolocie „Bremen” i odlecieli dziś rano

wszyscy na kontyngent amerykański na samolocie ratowniczym amerykańskim, przybyłego z Nowego Jorku.

uzbrojoną armję. Bowiem stanowi ona najważniejszą i najpewniejszą gwarancję bezpieczeństwa Polski i pokoju.

Świat się liczy tylko z siłą. Słabą Polskę napadną i rozszarpną sąsiedzi i nikt nie stanie w jej obronie. Natomiast silna Polska — silna nietylko gospodarczo, spistością wewnętrzną, lecz i militarnie — zawsze znajdzie sprzymierzeńców i w rezultacie nawet silniejszy wróg dobrze się zastanowi,

zanim się zdecyduje nas zaatakować. Gdyż dobry kasek jest wprawdzie rzeczą ponętną, lecz nie wtedy, gdy osiągnięcie go wymaga wielkich trudów i ofiar.

Pamiętajmy o tem, że jedna wojna, nawet wygrana, kosztowałaby nas więcej niż wynosi wieloletnie utrzymanie wojska, a zwłaszcza pamiętajmy o prawdzie, iż Polska musi być mocarstwem, albo wcale jej nie będzie. J. Gierski.

W rocznicę zwycięstwa.

Święto flotyli rzecznej w Pińsku.

Warszawa, 26. 4. (PAT.) Dnia 27 bm. marynarka wojenna w Pińsku obchodzi święto flotyli rzecznej, ustanowionego na pamiątkę zwycięstwa w bitwie w kwietniu 1920 roku pod Czarnobylem.

Nie będzie politechniki.

Warszawa, 26. 4. (PAT.) Polska Ag. Telegraficzna upoważniona jest do stwierdzenia, że podane w dziennikach wiadomości o zamiarze, a nawet postanowieniu przez Rząd utworzenia politechniki w Katowicach, nie odpowiada prawdzie. Rząd trzeciej politechniki stworzyć nie zamierza.

Zdrowie Brianda.

Paryż, 26. 4. (PAT.) Wiadomość o poprawie, która nastąpiła w zdrowiu Brianda potwierdza się. Gorączka ustąpiła.

Krakatau znowu czynny.

Warszawa, 26. 4. (PAT.) Znajdujący się w cieśninie Sunda wulkan Krakatau, jest znowu czynny. W ciągu ostatnich 24 godzin zauważono wybuch, który jeden dosięgnął wysokości 700 stóp.

Czeski głos o sytuacji politycznej w Polsce.

Omawiając obecną sytuację polityczną w Polsce, praska półurzędowa „Czeskoslawenska Republika” pisze: Dotychczasowe prace parlamentarne wykazały, że rząd i parlament zdecydowały się wejść na drogę wzajemnej współpracy dla dobra państwa, a podczas debaty budżetowej stosunek rządu do sejm i odwrotnie unormowany ma być definitywnie. Przechodząc z kolei do omówienia ostatnich uchwał P.P.S. w przedmiocie opozycji socjalistycznej do rządu Marszałka Piłsudskiego, pismo podkreśla, że znaczenia uchwał tych nie należy przeceniać. „Stronictwo, które wczoraj jeszcze głosiło konsekwentną opozycję, nie może raptem zmienić swego stosunku nawet do takiego rządu, który do pewnego stopnia jest dla partii rekojmia, że nie będzie uniemożliwiać jej realizację programu partyjnego. Nie może tego uczynić przez wzgląd na to, że liczyć się musi ze swymi wyborcami i sympatykami. A do tych właśnie wyborców i sympatyków skierowana była w pierwszym rzędzie proklamacja o opozycji. Ze jednak praktyka może znaleźć się w sprzeczności z proklamowaną teorią, wynika najlepiej z dotychczasowej taktyki P.P.S., która

wprawdzie zademonstrowała przeciwko rządowi, przeprowadzając na stanowisko marszałka sejm swego kandydata, która jednak równocześnie z rządem zgodnie współpracuje. Wynika to dalej również z ostatniego oświadczenia marszałka Daszyńskiego, który powiedział, że program nowego sejm jest bogaty, że obejmuje problemy pozytywnej pracy i że sejm musi pilnie pracować, gdyż tylko wówczas spełni życzenie całego narodu. Przemawia za tem wreszcie i ta okoliczność, że Marszałek Piłsudski zamierza w przyszłości respektować zasady parlamentarizmu i demokracji, a to przedewszystkiem dlatego, że i nowy sejm polski uświadamia sobie w całej pełni swe obowiązki i swą odpowiedzialność wobec polskiego państwa i narodu.”

„Czeskoslawenska Republika” jest przekonana, że stosunek rządu do parlamentu (i odwrotnie) uboży się już w czasie najbliższym jaknajbardziej i że współpraca władzy wykonawczej z władzą ustawodawczą w Rzeczypospolitej Polskiej będzie w pełnym słowa tego znaczeniu owocna. A współpraca taka jest najlepszą rekojmia dobrego przyszłości całego polskiego narodu.

Straszliwy zgon szaleńca.

W zdemolowanym mieszkaniu, obleganym przez policję i sanitariuszy przeciął sobie krtani.

Warszawa, 26 kwietnia.

W przystępie szaleństwa rzeźnik Jan Borowski przeciął sobie krtani. Na kilka dni przedtem zdradzał on już objawy obłąkania, lecz mimo wszystko zachowywał się jeszcze spokojnie.

Wczoraj jednak atak wybuchnął

ze zdwojoną siłą.

Borowski toporem rąbał sprzęty, ostrym nożem pruł poduszki.

Borowska w obawie o swe życie zaalarmowała policję i szpital Jana Bożego, skąd obiecano przysłać karetkę.

Gdy na ulicę Wiejską przybyła karetka z sanitariuszami, a policja zapukała do drzwi, Borowski nie odezwał się.

Wówczas jeden z policjantów zajrzał przez okno do wnętrza izby. Momentalnie jednak cofnął głowę, bowiem Borowski, czatujący przy oknie, ciał ze straszną siłą ostrym toporem w łufcik. Jedna sekunda dzieliła policjanta od strasznej śmierci. Z rozbitej ramy okiennej posypały się drzazgi.

Próbował potem do izby zajrzeć dozorca domu, ale Borowski

ciał po raz drugi.

Wkrótce potem furjat ukazał się w oknie. Zobaczywszy granatowe mundury, roześmiał się dziko i rzekł:

— Nie oddam się żywcem, choćby was tu stu przyszło — i cofnął się domieszkania.

Wobec tej zapowiedzi posłano po ślusarza, aby otworzył zamknięte drzwi. Tuż przy ślusarzu stanęli policjanci

z kubłami zimnej wody,

aby otrzeźwić Borowskiego. Po półgodzinnej pracy drzwi ustąpiły. Policjanci wbiegli do izby.

Borowski stał na kufierku w samym rogu pokoju. Śmiał się dziko.

W rękę trzymał błyszczący nóż. Nim dopadł go policjant, Borowski strasznie ciecieniem

przeciął sobie krtani.

Rzecz, padł na ziemię. Niezwłocznie przeniesiono go do szpitala Ujazdowskiego, znajdującego się naprzeciw domu, w którym mieszkał.

Tam zmarł w poczekalni.

Delegacja ociemniałych u Prezydenta Rzplitej.

W dniu 20 kwietnia br., o godz. 10.40, Pan Prezydent Rzeczypospolitej przyjął na audjencji delegatów Wielkopolskiego Związku Ociemniałego Wojska w Bydgoszczy, Warszawskiego Związku Ociemniałych Inwalidów i Ofiar wojny, Małopolskiego Związku Ociemniałego Żołnierza „Spójnia” we Lwowie.

W skład delegacji weszli ociemniałi inwalidzi: inż. Czesław Perzyński, major Edwin Wagner, porucznik St. Klak, Józef Paszczuk, Stanisław Grabarek, Stan. Sznajder i Andrzej Swierz.

Delegaci prosili p. Prezydenta o poprawę bytu ociemniałych inwalidów przez całkowite wykona-

Jednym z najpiękniejszych dni w dziejach Polaków w Gdańsku i w historii odrodzonej i zreformowanej Gminy Polskiej, był niewątpliwie dzień 23 kwietnia 1928 r. — pisze Wł. Cieszyński w „Gazecie Gdańskiej”. W dniu tym odrodzenie społeczeństwa polskiego przez pracę społeczno-narodową w ramach centralnej organizacji polskiej t. j. Gminy Polskiej, posunęło się o olbrzymi krok naprzód.

Z radością niezmierną wypada stwierdzić, że walne zgromadzenie Gminy Polskiej w poniedziałek poprowadziło wszystkie warstwy i stany polskie do zgodnej współpracy. Do zarządu wszedł przedstawiciel robotników polskich na terenie Wolnego Miasta, obecny Wiceprezes największej organizacji robotniczej na terenie W. M. Gdańska tj. Zjednoczenia Zaw. Polskiego. Temsamem zostało osiągnięte konieczne uzupełnienie w zreorganizowanym i rozszerzonym zarządzie, zwłaszcza, że równocześnie z przedstawicielem warstwy robotniczej polskiej wszedł wybrany jednomyślnie znowu do zarządu długoletni członek dawniejszych zarządów Gminy Polskiej i jej zasłużony przez lata ofiarnej pracy sekretarz generalny p. Erazm Czarnecki.

Obecny zarząd rozszerzony ma więc skład następujący: P. Józef Czyżewski, prezes; ks. prob. Komorowski, wiceprezes; red. Wład. Cieszyński, wiceprezes; p. Ludwik Lisiński, sekretarz generalny; p. rektor Michna, skarbnik generalny; p. Erazm Czarnecki oraz pan Bernard Milewski. Skład nowego zarządu odpowiada woli i sentymentowi większości ludności polsko-gdańskiej, pracującej na terenie Wolnego Miasta Gdańska. Kilka miesięcy działalności niekompletnego zarządu mogą być członkami Gminy Polskiej pewną gwarancją, że i rozszerzony zarząd będzie

dzie spełniał trudne swe i mozolne obowiązki. Nie należy wątpić, że i ta część społeczeństwa, która nie mogła dotąd żywszego brać udziału czynnego w pracach Gminy Polskiej, nie omieszkła odtąd dotożyć ręki i grosza, by wspólnie dźwignąć centralną organizację polską na terenie Wolnego Miasta i postawić ją na potężnych fundamentach. Ostatnie walne zebranie poniedziałkowe napawa wszystkich przyjaciół szczyrych ludności naszej otuchą, że rozdarte w nieszczęsnym okresie przedwyborczym na obozy społeczeństwo, spoi się i zrośnie pod sztandarami zwycięskimi Gminy Polskiej w jedno ciało.

Walne zgromadzenie członków Gminy Polskiej z dnia 23 kwietnia 1928 r. było pod tym względem dniem przełomowym. Przez cały okres i czas obrad nie padły żadne sporne słowa lub dysonanse. Skończył się najwidoczniej fatalny okres wzajemnych napadów, awantur i wycieczek. W interesie sprawy polskiej śmiemy wyrazić nadzieję, że skończył się bezpowrotnie. Obrady walnego zgromadzenia cechował wysoki poziom moralny. Sposób, w jaki przyjmowano z rzadka dotąd na terenie naszym jednomyślnością propozycje statutowe, regulaminowe i personalne zarządu, — wynik mozolnej i uczeźwej pracy dla dobra ogółu — świadczyć może najwymowniej, że stajemy się znowu społeczeństwem praworząd- nym, narodowo zdyscyplinowanym i świadomem wielkich celów, o których osiągnięcie wszystkim nam tu chodzi.

Uczniowie ukraińscy przed sądem oskarżeni o sabotaż i zdradę.

Lwów, 26 kwietnia.

Ze Lwowa donoszą: Przed sądem przysięgłych rozpoczął się wczoraj wielki proces polityczny o sabotaż i zdradę główną. Przed sądem stanęło 15 uczniów ukraińskich, członków ukraińskiej nacjonalnej rewolucyjnej organizacji, która stoi na usługach opierającego się o Berlin pulk. Konowalca.

Intensywna działalność tej organizacji datuje się od maja 1927, kiedy odbył się w Berlinie zjazd delegatów tej organizacji z Polski, Czechosłowacji, Rumunii i Ukrainy sowieckiej. Uchwalono tam zwrócić front w pierwszym rzędzie przeciw Polsce i jej władzom.

W sierpniu i wrześniu 1927 roku dokonano całego szeregu aktów sabotażowych: podpalono budynki i sterty ze zbożem na szeregu obszarów dworskich, przecięto druty telegraficzne i telefoniczne oraz na kilku liniach kolejowych usiłowano dokonać sabotażu.

W wyniku śledztwa policja aresztowała 17-letniego Michała Bazańskiego i 14 innych uczniów gimnazjalnych.

Katastrofa lotnicza pod Dęblinem.

Dwaj lotnicy wojskowi ponieśli śmierć.

Dęblin, 25. 4. W godzinach porannych wystartowali wczoraj z lotniska Ofic. Szkoły lotniczej w Dęblinie na angielskim aparacie typu „Bristol” dwaj lotnicy sierż. Rybak i podchor. Schneider. Na wysokości 40 mtr. motor wysadził i aparat całym ciężarem spadł na ziemię. Obaj lotnicy ponieśli śmierć na miejscu.

Jeszcze można zaprenumerować

„Goniec Nadwiślański”

na miesiąc maj.

Prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe, nasze ekspedycje i agentury.

PP. wojskowi, prenumerujący „Goniec Nadwiślański” w ekspedycji lub agenturach, otrzymują 25 procent rabatu.

Życie gospodarcze

Podatek przemysłowy w rzemiośle.

Które przemysły należy uważać za rękodzieło?

Specjalnym okólnikiem, dotyczącym stosowania przepisów ustawy o podatku przemysłowym ustaliło Ministerstwo Skarbu, które rodzaje przemysłu i pod jakimi warunkami uważać należy za rzemiosła i wyliczyło ich nazwy. Nie wynika z tego jednak, iżby nie można było uznać za rzemiosła przemysłów, które nie noszą wprawdzie żadnej z nazw rzemiosła, wymienionych w tymże okólniku, ale niewątpliwie wytwarzają wyłącznie takie wyroby, jakie wytwarza którekolwiek z wymienionych w okólniku rzemiosła. Tak np. 1) wyrób rzemieni — jest niewątpliwie rymarstwem, 2) wypiek ciastek — jest niewątpliwie cukier-

nictwem, 3) wyrób ram — jest bądź stolarstwem, bądź rzeźbiarstwem i t. p.

Władze skarbowe winny zatem tego rodzaju przemysły, różniące się od rzemiosła tylko nazwą, a nie istotą czynności, traktować jako rzemiosła i w praktyce oznaczać jedną z nazw rzemiosła, wymienionych w powyżej wspomnianym okólniku, np. rymarstwo (wyrób rzemieni) lub cukiernictwo (wypiek ciastek i t. p.).

Rozumie się, że tego rodzaju przemysły muszą posiadać w pełni wszystkie inne istotne znamiona rzemiosła, a przedeszyskiem nie mogą być wykonywane sposobem fabrycznym.

Rozwiążmy nareszcie kwestję mieszkaniową

Za przykładem Zachodu, wobec katastrofalnego braku mieszkań, winniśmy i my przystąpić do tworzenia jaknajliczniejszych spółdzielni budowlanych, mających na celu nie tylko wytwórczość materiałów budowlanych, lecz i budowę domów.

Na Zachodzie działano dużo w tym zakresie. Społeczne znaczenie mieszkań jest pierwszorzędną kwestją, nie tylko jako warunek komfortu, lecz i zdrowia moralnego i fizycznego. Jednostka może zachować godność, jedząc czarny chleb, lecz ją traci, gdy jest zmuszona mieszkać w brudnej, ciemnej i ciasnej izbie.

W Paryżu np. 400 000 rodzin mieści się w jednopokojowych mieszkaniach. Rozwiązanie sprawy mieszkaniowej im jest trudniejsze i kosztowniejsze, tembardziej staje się aktualnym; im łatwiej szem staje się zaspakajanie innych potrzeb życiowych.

I tu ujawnia się iskrawo prawo społecznej solidarności. Temu właśnie zawdzięczamy we wszystkich krajach liczne usiłowania celem rozwiązania kwestji mieszkaniowej. Filantropi, fabrykanci, władze państwowe, stowarzyszenia finansowe i spółdzielcze na Zachodzie, brały żywy udział w tych usiłowaniach. W Creusot, w Essen, fabrykanci wybudowali robotnikom mieszkania, wynajmując je za bardzo tanie pieniądze, aby wrócił się tylko koszt konserwacji.

W fabrykach Baccarat robotnicy otrzymują mieszkanie bezpłatnie. Fabryka Suchard'a w Neuchâtel wynajmuje za beczek ładne domki. Jan Dolfus, fabrykant z Milhury, od roku 1853 budował domy robotnicze i obniżał cenę komornego tak, aby obejmowała ona pewien procent na amortyzację kapitału, co pozwalało w przeciągu pewnego czasu robotnikowi zostać właścicielem domku. W ślad za tem poszła fabryka w Creusot, która modyfikując poprzedni system, udzielała robotnikom zaliczki na budowę domków według własnego upodobania. System ten miał zwolenników i przeciwników wśród fabrykantów i samych robotników.

Istnieje też stosowany przez fabrykantów system stowarzyszeń komandytowych, które budując domy dla robotników, pobierają od nich komorne. Inicjatywa patronalna spotkała się z niechęcią sfer

pracujących; zaczęły więc one szukać nowych dróg, zastępując mieszkania patronalne — kooperatywnymi. Spółdzielnie budowlane dawały doskonałe wyniki, podobnie jak kooperatywy spożywcze.

Oparta na zasadzie zrzeszeniowej, powstała w roku 1903 osada w Hitchin, 60 klm. od Londynu, taka sama osada zwana kooperatywą nosi nazwę Garden-City, miasto-ogród.

Na Zachodzie utrzymały się cztery systemy stowarzyszeń budowlanych: pierwszy, to stowarzyszenia filantropijne, w które obfituje Anglja, — drugi, to stowarzyszenia zakładane przez instytucje, mające do rozporządzenia znaczne kapitały klas pracujących; są nimi kasy oszczędności w Belgji i we Francji, stowarzyszenia wzajemnej pomocy we Włoszech, stowarzyszenia spożywcze i kredytowe w Anglji. W Niemczech instytucje te, w postaci domów, wracają kapitał wkładowy, — trzeci, to specjalne stowarzyszenia spółdzielcze, — wreszcie czwarty, to samorządy miejskie i wiejskie.

Największą przyszłość w rozwiązaniu kwestji mieszkaniowej mają stowarzyszenia, zakładane przez samych interesowanych. Dały one świetne rezultaty w Stanach Zjednoczonych i w Anglji; w tej ostatniej było już w roku 1900 — 2 207 takich stowarzyszeń. Building Societies z 600 000 członków, z kapitałem 1½ miljarda franków. W Ameryce było stowarzyszeń pożyczkowo-budowlanych 5 600. Miały one prawie 1 750 000 stowarzyszonych, oraz 3 miljardy kapitału, domów zaś było 315 000.

Filadelfja, zwana City of Homes, miasto ognisk rodzinnych, po-

siada 60.000 domków robotniczych. Spółdzielnie budowlane rozwijają się w różnych postaciach; we Francji np. w 1903 roku było ich 3, w 1907 r. około 100.

„La Ruche Roubaisienne”, założona wr. 1895, największa z nich, wypożyczyła dla budowy domów pieniądze od nieczłonków, co sprzeciwia się zasadzie spółdzielczej. Wogóle charakter kooperatywny stowarzyszeń sprzyja ich rozwojowi, czego mamy dowód w Anglji i w Niemczech, gdzie liczone w 1905 r. — 600 spółdzielni budowlanych.

Władze miejskie również budowały domy dla ludzi: w Szwajcjarji: Bern, Friburg, Neufchatel; w Belgji: Bruksela, Gandawa, St. Gilles, Leodjum; w Anglji: przeszło 60 miast, np. Londyn, Glasgow, Birmingham, Liwerpool, oraz w Szwecji. Kosztowało to ogółem w 1898 roku 125 milionów franków. Niektóre z domów tych od razu meblowano.

W hrabstwie Londyńskim rada miejska burzyła całe dzielnice stare, zastępując je nowymi z nowoczesnymi wygodami, jak: łazienki, pralnie itp. Obecnie Londyn znów przystąpił do budowy nowych dzielnic estetycznych i planowo rozbudowanych.

Powyższe dane niechaj posłużą jako świetny przykład dla organizacji spółdzielczych u nas.

Walne zebranie

Związku Fabrykantów T. z. w Bydgoszczy.

Onegdaj odbyło się VI roczne walne zebranie Związku Fabrykantów. Po zagajeniu zebrania przez wiceprezesa p. Hechlińskiego, wybrano na przewodniczącego zebrania p. dyr. Tombińskiego, byłego dyrekt. Związku, który powołał do pióra p. Mroczyńskiego, wicedyrektora Wielkopolskiej Papierni.

Obszernie opracowany referat p. Laskowskiego o nowych rozporządzeniach i projektach, dotyczących życia gospodarczego, odłożono, aby tem wydatniej zająć się sprawami organizacyjnymi. Postanowiono natomiast odbyć wkrótce specjalne zebranie dyskusyjne, na którem omówi się aktualne tematy najnowszej ustawodawstwa gospodarczego.

Odczytany protokół z ostatniego walnego zebrania z okazji 5-lecia Związku dał obszerny pogląd na całą historję Związku i jego dotychczasową pożyteczną działalność.

Po przyjęciu protokołu wygłosił p. Laskowski sprawozdanie sekretarjatu za rok 1927. Wynika z niego, że Związek utrwalił swój byt, przetrwał najcięższy kryzys pod koniec r. 1926 i znajduje się w stanie trwałego wzrostu. Świadczy o tem przyjęcie w roku sprawozdawczym 13 nowych członków. Rada i zarząd odbyły w okresie sprawozdawczym 10 posiedzeń, zajmując się aktualnymi zagadnieniami gospodarczymi jak i bieżącymi sprawami organizacyjnymi. Poza tem odbyło sześć posiedzeń w wydziałach branżo-

wych i odbyto kilka posiedzeń specjalnych.

Zywa działalność ustawodawcza rządu otworzyła tak dla Związku jak i dla Zrzeszenia Związków Przemysłowych zachodniej i południowej Polski, do którego Związek należy, szerokie pole działalności. Na zjazdach ustalano opinię związków przemysłowych w sprawie projektowanych ustaw i rozporządzeń, przy czem Związek czuwał nad odpowiednim uwzględnieniem postulatów okręgu działalności Związku.

Bardzo intensywną była również współpraca Związku w sprawie traktatu handlowego z Niemcami oraz przy waloryzacji stawek celnych.

Za pośrednictwem rady delegatów Zrzeszenia w Warszawie był Związek reprezentowany w rozmaitych komitetach opiniodawczych, jak w komitecie celnym, w komitecie opiniodawczym przy prezie Rady Ministrów itp. Opinie Zrzeszenia Zw. Przy. Z. i P. Pol. przyczyniły się w poważnej mierze do przeprowadzenia też, wysuniętych przez przemysł zachodniej i południowej Polski.

Prócz współpracy z Zrzeszeniem Zw. Prz. Z. i P. Polski objęła działalność Związku cały szereg spraw, w których wyłącznie jest zainteresowany nasz okręg. Interwencja Związku, na żądanie poszczególnych członków wzgl. grup przemysłowych okazywała się zawsze skuteczną.

Wydawano wreszcie poświadczenia o niewyrabianych w kraju maszynach przy wnioskach o pozwolenie przywozu wzgl. o ulgę celną, popieraną odpowiednio wniośki i udzielano licznych informacji, dotyczących spraw gospodarczych i socjalnych.

O wszystkich ważniejszych sprawach informowano członków zapomocą okólników, bogatych w treści. Dotyczyły one p. in. również zwyczajów handlowych, możliwości zbytu i propagandy.

Celem lepszej działalności i ściślejszego kontaktu z członkami zamiejscowymi, organizuje Związek obecnie sekcje lokalne w większych miastach. Sekcje te, z własnymi lokalnymi zarządami, otrzymywać będą gotowe materiały do dyskusji, a wymiana zdań i opinii ustalona w sekcjach lokalnych umożliwi zarządowi centralnemu: związku wydajniejszą pracę dla dobra całego zrzeszonego przemysłu.

Sprawozdanie referenta, do którego dorzucił przewodniczący ze swej strony kilka uwag, przyjęto z uznaniem de wiadomości.

Ze sprawozdania skarbnika Związku p. dyr. Sokolowskiego wynikało, że Związek pracował wśród skromnych warunków finansowych.

Sprawozdanie skarbnika przyjęto do zatwierdzającej wiadomości i na wniosek p. dyr. Wiesego, imieniem komisji rewizyjnej, udzielono władzom Związku absolutorjum z podziękowaniem za ich pracę, a szczególnie za działalność byłego dyrektora Zw. p. Tombińskiego.

Z kolei przyjęto statut w nowym opracowaniu. Nowy statut umożliwi usprawnienie administracji przez wprowadzenie jako władze związku — radę i zarząd, będący niejako komitetem wykonawczym rady.

Po przerwie nastąpił wybór i zarządu: W skład nowej rady wchodzi: pp. inż. Wdźiękoński, prez. Kasprowiec z Gniezna, inż. Tomczyk, dyr. Jankowski, Hechliński, inż. Gruszkowski, dyr. Siecha dyr. Sokolowski, dyr. Wiese, Bloch, Gross z Czerska, inż. Krzywiec, dyr. Gaertner, dyr. Tarnowski, dyr. Namysłowski, inż. Chrzanowski, dyr. Poczekaj, dyr. Tombiński i Castellaz. W skład komisji rewizyjnej weszli pp. dyr. Wiese, dyr. Gaertner i Bloch.

Bank Gospodarstwa Krajowego.

W dniu 18 kwietnia odbyło się nadzwyczajne posiedzenie Rady Nadzorczej Banku Gospodarstwa Krajowego pod przewodnictwem prezesa Banku dr. R. Góreckiego. Przedmiotem obrad był plan działalności B.G.K. na rok 1928, przedłożony przez dyrekcję Banku. Plan ten przedstawiony zostanie przez prezesa Banku dr. R. Góreckiego do zatwierdzającej wiadomości Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów. Poza tem Rada Banku uchwaliła względnie przy-

jęła do wiadomości: udzielenie jednej pożyczki na nieruchomości miejskie w kwocie 125.000 zł., dwie pożyczki na majątki ziemskie na 310.000 zł., oraz 4 pożyczki w obligacjach komunalnych w łącznej sumie 1.060.000 zł. (w tem pożyczki dla miast na zł. 560.000 — i jedna pożyczka dla powiatu na 500.000). Łącznie zatem przyznano w obligacjach B.G.K. siedem pożyczek długoterminowych na kwotę 1 milj. 495.00 złotych.

Nie popieraj polskim groszem obcych.

Niebywała transakcja w handlu żywym towarem.

szczelny łotr sprzedał żonę i teściową do domu publicznego. W drodze po nowy towar został aresztowany.

Warszawa, 27 kwietnia.

W ręce policji wpadł wczoraj handlarz żywym towarem, właściciel lupanaru w jednym z miast portowych Ameryki Południowej, niejaki Jakób Zajeman (Zacheński) rodem z Kresów.

Potworny ten typ dokonał niebywalej transakcji — sprzedał mianowicie do jednego z lupanarów w Buenos Aires własną... teściową.

Zajeman przyjechał do Polski w roku 1926 i występował w charakterze bogatego przemysłowca amerykańskiego z Buenos Aires.

Na jednym z balów publicznych poznał młodzieńca pannę Esterę Wein, odznaczającą się niepospolitą urodą.

Piękność tę 16-letnie dziewczę odziedziczyło po matce, która mimo 35 lat mogła co do urody śmiało konkurować z córką.

Zajeman zaczął bywać w domu pięknej wdowy, niedwuznacznie zdradzając zamiary poślubienia jej córki.

Wreszcie pewnego dnia oświadczył się. Przyjęto go. W parę tygodni odbył się ślub, poczem młoda

para niezwłocznie wyjechała zagranicę.

W dwa miesiące później p. Sara otrzymała od córki i zięcia list, w którym zapraszali ją serdecznie do przyjazdu do Buenos Aires.

Pani Sara zlikwidowała mieszkanie i wyjechała.

W parę miesięcy później siostra p. Werur, zamieszkała w Berlinie, otrzymała od niej rewelacyjny list, noszący stempel poczty w Buenos Aires.

Pani Sara donosiła nieprawdopodobne wprost rzeczy.

„Znajduję się w lupanarze — pisała — Zajeman sprzedał mnie wraz z Esterą. Ratuj...”

Siostra nieszczęśliwej kobiety zawiadomiła o tem policję berlińską, która wpadła wreszcie na trop. Po półtorarocznej nieobecności Zajeman zawitał z powrotem do Europy.

Prawdopodobnie jednak zorientował się, że jest śledzony i zmyliwszy ślad, zbiegł z Berlina, udając się do Polski, gdzie go aresztowano w pociągu.

Przy aresztowanym znaleziono dwa paszporty na różne nazwiska.

Przytrzymani bandyci

dali do komendanta policji pięć strzałów i zbiegli.

Rakoniewice, 26. 4. W nocy z 24 na 25 kwietnia, około godz. 2, komendant posterunku Policji Państwowej napotkał na trzech podpadających osobników. Chcąc ich wylegitymować, zabrał ich na Posterunek. Blisko Posterunku osobnicy dali 5 strzałów z rewolwerów do komendanta, raniąc go śmiertelnie, poczem uciekli. Za bandytami urządzono pościg. Okoliczne miejscowości są zawiadomione. Rannego odstawiono do szpitala w Grodzisku.

Wieści

z czerwonego raj.

Samoopodatkowanie w Z.S.S.R.

Moskwa. Rząd sowiecki rozprządził przeprowadzenie na prowincji t. zw. samoopodatkowania na cele kulturalne, komunikacyjne i zdrowotne. Urzędy miejscowe przystąpiły natychmiast do pracy i zaczęły wyznaczać wysokość tego nadzwyczajnego podatku. I jak się to obecnie bardzo często w Rosji zdarza, w gorliwości doszły w bardzo wielu wypadkach do absurdu. Sumy wyznaczono tak wielkie, że bardzo często biedni wieśniacy nie mogą ich zapłacić, wobec czego egzekucje są na porządku dziennym. Jako przykład urzędowania miejscowych sowieków podajemy następującą wersję:

Chłopka zaprowadziła do miasta na sprzedaż krowę i otrzymawszy za nią 80 rubli, wracała przez las do domu. Nagle zjawił się przed nią jakiś osobnik z nożem w ręku i zażądał wydania mu 50 rubli. Wieśniaczka poznała w nim sasiada ze wsi, więc przemówiła do niego: „Jak ty, Michale Dymitrijewiezu, możesz żądać odemnie pieniędzy, skoro wiesz, że sprzedałam krowę z biedy?”

„Dawaj 50 rubli, bo cię zabiję”.

odpowiedział kategorycznie napastnik.

Kobieta wyjęła z chustki pieniądze i oddała mu całych 80 rubli. Napastnik wrócił jej 30 rubli a z resztą znikł. Kiedy go wieśniaczka po kilku dniach zobaczyła we wsi, oddała go wręce milicji. Za aresztowany muzyk oświadczył przy przesłuchiowaniu:

„Wyznaczono mi jako sumę samoopodatkowania 50 rubli. Ponieważ pieniędzy nie mam i nie mam co sprzedać, nie zbywało mi nic innego, jak pójść ukraść je tam, gdzie wiedziałem, że są”.

Milicja mu nie uwierzyła, jednak chłop pokazał potwierdzenie, że rzeczywiście zapłacił 50 rubli. Pomimo to został skazany na rok więzienia, jednakże chłopce pieniędzy nie zwrócono i musi dochodzić ich na drodze sądowej od tak samo biednego sąsiada.

Propaganda przeciwreligijna zawiodła.

„Komunist” donosi, że propaganda przeciwreligijna podczas świąt Wielkiejnocej całkowicie zawiodła. Robotnicy świętowali przez trzy dni, pomimo nawoływań do bojkotowania uroczystego święta. W fabrykach okręgu stalińskiego 70 proc. robotników nie stawilo się do pracy od Wielkiego Piątku do wtorku poświęconego.

Władze sowieckie postanowiły za wszelką cenę uruchomić fabryki w święta. Przyjęto więc do pracy bezrobotnych, którzy przy uruchomieniu fabryk zepsuli kilka maszyn. Straty wynoszą zgóra milion rubli. Remont uniemożliwił podjęcie pracy w tygodniu poświęconym.

Bałtycka Konferencja gospodarcza.

Ryga. Zakończoną tu została konferencja przedstawicieli życia gospodarczego Łotwy, Estonji i Litwy. Konferencje takie odbywają się periodycznie i mają na celu wymianę wzajemną informacji o stanie gospodar-

Międzynarodowy Zjazd Straży Ogniwych w Pradze.

Wystawa Strażacka. — Wszechsłowiański Kongres Strażaków. — Inscenizacja olbrzymiego pożaru. — Walka katastrofy z życiem.

(Korespondencja własna.)

Praga, w kwietniu 1928.

Rok bieżący jest w Pradze rokiem wielkich uroczystości: na początku kwietnia odbył się tu potężny zjazd śpiewaków słowiańskich, w maju zjadą się do stolicy Czechosłowacji liczne rzesze ludności rolniczej, by wziąć udział w jubileuszowym kongresie międzynarodowej organizacji agrarnej, a na początku lipca będzie Praga widownią jednego z najoryginalniejszych zjazdów, mianowicie międzynarodowego zjazdu straży ogniowych, połączonego z wszechsłowiańskim kongresem strażackim.

Nie ulega wątpliwości, że każda impreza międzynarodowa posiada w sobie coś swoistego, coś oryginalnego, ale charakter zjazdu strażackiego jest tak odmienny od innych tego rodzaju kongresów, że budzi on już teraz niezwykle zainteresowanie nie tylko w szerokiej warstwie ludności czeskosłowackiej, lecz i w całej niemal opinii europejskiej. Głównym dniem uroczystości zjazdowych, lub, jak je tutaj powszechnie nazywają, wielkiego „alarmu strażackiego”, będzie dzień 5-go lipca, kiedy to nastąpić ma uroczyste otwarcie wszechsłowiańskiego kongresu strażaków. Bezpośrednio po otwarciu kongresu strażaków słowiańskich odbędzie się otwarcie międzynarodowego zjazdu straży ogniowych, w którym wezmą udział przedstawiciele organizacji strażackich i straży ogniowych ochotniczych z całego niemal świata. Na międzynarodowym zjeździe strażaków ukonstytuuje się Międzynarodowa Rada Strażacka na wzór podobnej organizacji, istniejącej w czasach przedwojennych.

Po zamknięciu obrad kongresu uczestnicy zjazdu złożą wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza czeskosłowackiego.

Dnia 5-go lipca odbędą się na olbrzymim stadjonie sokolskim na Strahowie masowe ćwiczenia strażaków. Stadjon ten, na którym w roku ubiegłym odbyła się olimpiada robotniczych towarzystw gimnastycznych, zostanie w tym celu gruntownie odrestaurowany i przystosowany pod każdym względem do potrzeb zjazdu strażackiego.

Ogólne ćwiczenia strażackie w dniu 5 lipca zakończone zostaną inscenizacją wybuchu w kopalni, podczas którego poszczególne organizacje będą miały możność wykazania swej sprawności ratowniczej.

Bardzo imponującym widowiskiem będzie niewątpliwie potężny pochód ulicami miasta, który odbędzie się dnia 6-go lipca przy udziale 60.000 strażaków wszystkich niemal narodowości. Zaznaczyć wypada, że dla Pragi pochód taki jest imprezą dość skromną, bowiem z okazji rozmaitych zjazdów

odbywały się tu manifestacje potężniejsze. Jeszcze przed kongresem straży ogniowych przejdzie ulicami Pragi (w miesiącu maju) olbrzymi pochód uczestników zjazdu rolniczego, w którym kroczyć będzie około 200.000 osób. Pochód ten ciągnąć się będzie na długości 36 kilometrów. Niemniej jednak pochód strażaków przedstawiać się będzie nad wyraz imponująco, do czego w wielkiej mierze przyczynią się barwne uniformy jego uczestników i ich oryginalny ekwipunek.

Po pochodzie odbędą się ponownie wielkie ćwiczenia na stadjonie, które zamknięte zostaną inscenizacją groźnego pożaru.

Publiczność będzie przytem miała okazję przekonać się naocznie, jak to czasami z błahych napozór przyczyn powstają olbrzymie pożary, z jaką szybkością ogień się rozszerza i jak ciężka jest praca strażaków około zlokalizowania ognia. Inscenizacja pożaru odniesie jeszcze i ten skutek, że publiczność zapozna się z metodami walki z groźnym żywiołem i w ten sposób nabędzie pewnego doświadczenia w okazywaniu pomocy strażakom, którym zazwyczaj — jak wiadomo — pracę przy gaszeniu ognia tylko utrudnia.

Po uroczystościach i ćwiczeniach strażackich wykonywane będą codziennie w czasie trwania zjazdu żywe obrazy na Stadjonie, przedstawiające symboliczną scenę „Walka katastrof z życiem”. Na arenie stadjonu wkrocza w czterech kolumnach włościanin, robotnik, inteligencja, kupcy itp. Przy dźwiękach muzyki przedstawia oni kilka obrazów życia codziennego, płynącego normalnie bez jakichkolwiek szczególnych wydarzeń. Zniemacka jednak ogólny spokój zostaje zamącony na skutek najścia „katastrof” w postaci jeźdźców i pieszych, przybranych w szaty różnych kolorów (czarne — katastrofy na lądzie, szare — katastrofy na wodzie, czerwone — pożary). — „Jeźdźcy katastrof” atakują scenę. W tej samej chwili z tłumu wychodzą najodważniejsi z przedstawicieli rodu ludzkiego, szybko zarzucają na siebie uniformy strażackie i stają do walki z groźnym żywiołem. Rozlegają się sygnały strażackie, na scenę wjeżdżają oddziały straży ogniowej, formacje wojskowe, policja, sanitariusze. Rzesze młodych dziewcząt, przybaranych w białe szaty, przedstawiają wodę, która „zalewa” ogień i usuwa groźne niebezpieczeństwo. Scena kończy się wielką uroczystością z okazji zwycięstwa, odniesionego nad katastrofami.

W ramach tegorocznych uroczystości strażackich odbędzie się w Pradze w czasie od 29-go czerwieca do 8-go lipca wielka Międzynarodowa Wystawa Strażacka z licznymi, ciekawymi ekspozycjami, dotyczącymi całokształtu zagadnień strażackich.

Nie trudno już dzisiaj przewidzieć, że zorganizowane na wielką skalę uroczystości strażackie ściągną na „złotą” Pragę uwagę całego cywilizowanego świata.

